

[Palle Simonsen]

Vi har tidligere, siden loven blev gennemført, drøftet bl. a. spørgsmålet om m/k-princippet, og mon ikke vi egentlig alle på en eller anden måde er enige om, at det ikke er nogen særlig heldig ordning, vi har fået, men det har for så vidt ikke noget med loven at gøre, som det tidligere er fastslået, men alene med den praktiske aftale, man har gennemført inden for dagbladsområdet. Men mon det ikke også – og det vil jeg gerne understrege – er blevet til en sag, som man efterhånden trækker lidt på smilebåndet ad, og som ingen tager særlig alvorligt? Jeg tror ikke, det er noget, vi egentlig behøver at bruge så megen tid på.

Vi har været med til at støtte ligestillingsrådet, og vi mener fortsat, at ligestillingsrådet inden for det begrænsede arbejdsområde, det har – for det skal naturligvis være begrænset – har en fornuftig funktion.

Vores holdning er derfor nu, at vi må afvente de erfaringer, vi har på lovgivningsområdet. Der er nogle ting, der er blevet overeksponeret, og det mener vi skal rettes, men vi håber, at ministeren vil administrere denne lovgivning meget lempeligt, så den ikke bliver latterliggjort.

Melchior (CD):

CD kan tilslutte sig hr. Johan Philipsens henstilling til arbejdsministeren og hr. Palle Simonsens konstatering af, at arbejdsministeren administrerer loven rimeligt. Det synes vi også sker.

Vi vil ikke undervurdere alvoren i det, kristeligt folkeparti her forsøger sig med, men vi føler, det er absolut for tidligt at tage ændrende stilling, og vi føler ikke, der er noget væsentligt problem.

Bemærkningerne til lovforslaget taler om de kunstige m/k-annoncer og bringer jo et tidligere lovforslag fra fremskridtspartiet om samme emne i erindring.

Jeg mener at have konstateret – men det kan være, at kristeligt folkeparti kan dokumentere noget andet i udvalget – at disse annoncer mængde er aftaget ganske væsentligt allerede efter et par måneders forløb. I begyndelsen gik der ligesom sport i det, og det var vel ikke så underligt: der blev skrevet revyviser og lavet vittighedstegninger om det. Det har fundet et normalt leje, og det vil finde et endnu mere normalt leje.

Ligeledes vil det blive interessant at høre, om kristeligt folkeparti i udvalget kan dokumentere en senere påstand i bemærkningerne – hr. Palle Simonsen citerede noget lignende fra fremsættelsestalen – hvor der står, at lovgivning af denne art tilstræber ideologisk bestemt omformning af samfundet i en mere totalitær og socialistisk retning. Dette er for mig en ny oplysning. Jeg tror ikke, det holder stik. Der må ligge nogle tanker og nogle konkrete erfaringer bagved, og det er jeg da meget nysgerrig efter at få at vide.

Det er rigtigt, at et lovforslag som det, vi vedtog i fjor efter et meget grundigt forarbejde, tilstræber en omformning af noget i samfundet eller paragraferer en omformning, der er på vej, og forsøger at skubbe den yderligere i den retning. Det drejer sig såmænd om intet ringere – og det er derfor, vi også vil gøre lidt ud af denne behandling, skønt vi altså er imod forslaget – end kvinders undertrykkelse, som er en kendsgerning den dag i dag. Jeg tror, jeg ved en tidligere lejlighed fra folketingets talerstol har henvist til de undersøgelser, som både i Sverige og Danmark er gjort af det relativt nye sociologiske fænomen, der hedder ægtepar, hvor begge parter er heldags udearbejdende, og hvor man ser en vældig skæv fordeling af hjemmearbejdet til ugunst for kvinden, således at det siger sig selv, hvem af de to parter der har mest tid og flest kræfter til at dygtiggøre sig til en videre karriere, hvem af dem der møder mest veloplagt på arbejdet næste morgen, etc. etc. Her ligger en meget grov og grim indirekte undertrykkelse af kvinderne, som er nok så stor en realitet – nu generaliserer jeg, for jeg ved, at det i visse unge ægteskaber, men langtfra alle, er bedre, end det før har været – men det er et meget alvorligt kapitel, at der, ved at kvinderne frigøres til at komme ud på arbejdsmarkedet, men manden så ikke tager 50 pct. af det hjemlige arbejde, sker en helt bastant, måske knap så grusom, men mere kriminel undertrykkelse end ved de gammeldags heksebrændinger. For dengang man brændte hekse, var der nogle, der troede, der var hekse. Nu er der ingen, der tror, at mænd ikke er lige så gode til at skifte ble, som kvinder er, men der er bare nogle mænd, der alligevel lader, som om de ikke kan.

Jeg tror ikke på, at der er en omformning i totalitær eller socialistisk retning i det for-